

Αργολίδα: Αναγνώσθηκε η Εγκύκλιος της Εκκλησίας της Ελλάδος για τον “γάμο” ομόφυλων ζευγαριών (ΒΙΝΤΕΟ)

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος](#)

Μετά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας από τον Σεβασμιώτατο [Μητροπολίτη Αργολίδος](#) κ. Νεκτάριο, ο πρόεδρος των Ιερέων Ελλάδος ΙΣΚΕ, πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Σελλής διάβασε την Εγκύκλιο της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος για τον λεγόμενο “γάμο” και την τεκνοθεσία των ομόφυλων ζευγαριών, στον Καθεδρικό Ιερό Ναό του Αγίου Πέτρου στο Άργος, την Κυριακή 4 Φεβρουαρίου 2024.

Η Ιερά Σύνοδος έχει καταδικάσει το νομοσχέδιο για την ισότητα στον γάμο, υποστηρίζοντας ότι «ο λεγόμενος “γάμος των ομοφυλοφίλων” είναι ανατροπή του Χριστιανικού Γάμου και του θεσμού της πατροπαράδοτης ελληνικής οικογένειας».

Έντονη είναι η αντίθεση της Ιεράς Συνόδου και για το ζήτημα της τεκνοθεσίας, καθώς «καταδικάζει τα μελλοντικά παιδιά να μεγαλώνουν χωρίς πατέρα ή μητέρα σε ένα περιβάλλον σύγχυσης των γονεϊκών ρόλων». Όπως σημειώνεται στην Εγκύκλιο, η παρένθετη μητρότητα θα δώσει κίνητρα για την εκμετάλλευση των γυναικών και την αλλοίωση του θεσμού της οικογένειας.

«Όλα αυτά η Εκκλησία δεν μπορεί να τα αποδεχτεί γιατί θα προδώσει την αποστολή της», τονίζεται. «Η χριστιανική παραδοσιακή οικογένεια αποτελείται από πατέρα, μητέρα και παιδιά και σε αυτή την οικογένεια τα παιδιά αναπτύσσονται, γνωρίζοντας τη μητρότητα και την πατρότητα, που θα είναι

Αναλυτικά η Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου που αναγνώστηκε σήμερα στις εκκλησίες:

Όπως έχετε ενημερωθῆ, μόλις πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες, δηλαδή τήν 23η Ἰανουαρίου 2024, συνήλθε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά μελετήσῃ τό θέμα πού ἀνέκυψε στίς ἡμέρες μας, δηλαδή τήν θέσπιση τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, μέ ὅλες τίς συνέπειες πού ἐπιφέρει αὐτό στό οἰκογενειακό δίκαιο.

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε ἐπαρκῶς τό θέμα αὐτό μέ ὑπευθυνότητα καί νηφαλιότητα,

ἀποδεικνύοντας για μία ακόμη φορά την ένότητά της, και στην συνέχεια ομόφωνα ἀποφάσισε τά δέοντα πού ἔχουν ἀνακοινωθῇ.

Μιά ἀπό τίς ἀποφάσεις πού ἔλαβε εἶναι νά ἐνημερώση τό πλήρωμά της, τό ὁποῖο θέλει νά ἀκούση τίς ἀποφάσεις της καί τίς θέσεις της. Μέσα στό πλαίσιο αὐτό, ἡ Ἱεραρχία ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἐσᾶς, για νά διατυπώση τήν ἀλήθεια για τό σοβαρό αὐτό θέμα.

1. Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διά μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι διπλό, δηλαδή θεολογικό, μέ τό νά ὁμολογῇ τήν πίστη της, ὅπως τήν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός καί τήν ἔζησαν οἱ Ἅγιοί της, καί ποιμαντικό, μέ τό νά ποιμαίνει τούς ἀνθρώπους στην κατά Χριστόν ζωή.

Αὐτό τό ἔργο της φαίνεται στην Ἁγία Γραφή καί στις ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες θέσπισαν ὅρους για τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ἱερούς κανόνες, πού καθορίζουν τά ὅρια μέσα στά ὁποῖα πρέπει νά κινοῦνται ὅλα τά μέλη της, Κληρικοί, Μοναχοί καί Λαϊκοί.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει, δηλαδή θεραπεύει τίς πνευματικές ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οἱ Χριστιανοί νά ζοῦν σέ κοινωνία μέ τόν Χριστό καί τούς ἀδελφούς τους, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν φιλαυτία καί νά ἀναπτυχθῇ ἡ φιλοθεΐα καί ἡ φιλανθρωπία, δηλαδή ἡ ἰδιοτελῆς, φίλαυτη ἀγάπη νά γίνη ἀνιδιοτελῆς ἀγάπη.

2. Ὁ Θεός ἀγαπᾷ ὅλους τούς ἀνθρώπους, δικαίους καί ἀδίκους, ἀγαθοῦς καί κακοῦς, ἁγίους καί ἁμαρτωλοῦς • αὐτό κάνει καί ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλωστε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικό Νοσοκομεῖο πού θεραπεύει τούς ἀνθρώπους, χωρίς νά ἀποκλείη κανέναν, ὅπως δείχνει ἡ παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, τήν ὁποία εἶπε ὁ Χριστός (Λουκ. ι´, 3037). Τό ἴδιο κάνουν καί τά νοσοκομεῖα καί οἱ ἱατροί για τίς σωματικές ἀσθένειες. Ὅταν οἱ ἱατροί κάνουν χειρουργικές ἐπεμβάσεις στους ἀνθρώπους, κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθῇ ὅτι δέν ἔχουν ἀγάπη.

Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται διαφορετικά σέ αὐτήν τήν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας • ἄλλοι τήν ἐπιθυμοῦν καί ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἥλιος ἀποστέλλει τίς ἀκτῖνες του σέ ὅλη τήν κτίση, ἄλλοι ὅμως φωτίζονται καί ἄλλοι καίγονται, καί αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φύση αὐτῶν πού δέχονται τίς ἡλιακές ἀκτῖνες.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ἀγαπᾷ ὅλα τὰ βαπτισθέντα παιδιά της καί ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μικροὺς καί μεγάλους, ἀγάμους καί ἐγγάμους, Κληρικούς, Μοναχοὺς καί Λαϊκοὺς, ἐπιστήμονες καί μὴ, ἄρχοντες καί ἀρχομένους, ἑτεροφύλους καί ὁμοφυλοφίλους, καί ἀσκεῖ τὴν φιλάνθρωπη ἀγάπη της, ἀρκεῖ, βέβαια, νὰ τὸ θέλουν καί οἱ ἴδιοι καί νὰ ζοῦν πραγματικά στὴν Ἐκκλησία.

3. Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Γάμο ἀπορρέει ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή, τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τὴν διάταξη τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου.

Στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως γράφεται: «Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί εὐλόγησεν αὐτούς λέγων· ἀυξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τὴν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτήν καί ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καί πάντων τῶν κτηνῶν καί πάσης τῆς γῆς καί πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν., 1, 2728).

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι «ἡ δυαδικότητα τῶν δύο φύσεων καί ἡ συμπληρωματικότητά τους δέν ἀποτελοῦν κοινωνικὲς ἐπινοήσεις, ἀλλὰ παρέχονται ἀπὸ τὸν Θεό»• «ἡ ἱερότητα τῆς ἔνωσης ἄνδρα καί γυναίκας παραπέμπει στὴν σχέση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας»• «ὁ χριστιανικὸς Γάμος δέν εἶναι ἀπλὴ συμφωνία συμβίωσης, ἀλλὰ ἱερὸ Μυστήριον, διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα λαμβάνουν τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν θέωσή τους»• «ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα εἶναι συστατικὰ στοιχεῖα τῆς παιδικῆς καί τῆς ἐνήλικης ζωῆς».

Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ Γάμου φαίνεται καθαρά στὴν ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, στὰ τελούμενα καί τίς εὐχές. Σ' αὐτὸ τὸ Μυστήριον ἡ ἔνωση ἀνδρός καί γυναικὸς ἱερολογεῖται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Χριστῷ Γάμου εἶναι ἡ δημιουργία καλῆς συζυγίας καί οἰκογενείας, ἡ γέννηση παιδιῶν, ὡς καρποῦ τῆς ἀγάπης τῶν δύο συζύγων, ἄνδρα καί γυναίκας, καί ἡ σύνδεσή τους μέ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωή. Ἡ μὴ ὑπαρξὴ παιδιῶν χωρὶς τὴν εὐθύνη τῶν συζύγων, δέν διασπᾷ τὴν ἐν Χριστῷ συζυγία.

Ἡ χριστιανικὴ παραδοσιακὴ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ πατέρα, μητέρα καί παιδιά, καί σέ αὐτὴν τὴν οἰκογένεια τὰ παιδιά ἀναπτύσσονται, γνωρίζοντας τὴν μητρότητα καί τὴν πατρότητα πού θὰ εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα στὴν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως φαίνεται στὸ «Εὐχολόγιο» τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει σαφέστατη

σύνδεση μεταξύ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου, τῆς Ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση αὐτῆς τῆς σύνδεσης δημιουργεῖ ἐκκλησιολογικά προβλήματα.

Ἐπομένως, βαπτίζομαστε καί χριόμαστε γιά νά κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὁ Γάμος ὥστε οἱ σύζυγοι καί ἡ οἰκογένεια νά συμμετέχουν στό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καί νά κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση τῆς σχέσεως αὐτῆς τῶν Μυστηρίων συνιστᾷ τήν ἐκκοσμίκευση.

Ἡ Ἐκκλησία βασίζεται σέ αὐτήν τήν Παράδοση, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στούς Ἁγίους, καί δέν μπορεῖ νά ἀποδεχθῇ κάθε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δέ μᾶλλον τόν λεγόμενο «ὁμοφυλοφιλικό γάμο».

4. Σέ ἓνα εὐνομούμενο Κράτος ἡ Πολιτεία μέ τά συντεταγμένα ὄργανά της ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά καταρτίζει νομοσχέδια καί νά ψηφίζει νόμους, ὥστε στήν κοινωνία νά ὑπάρχη ἐνότητα, εἰρήνη καί ἀγάπη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, εἶναι θεσμός ἀρχαιότατος, ἔχει διαχρονικές παραδόσεις αἰώνων, συμμετέχει σέ ὅλες τίς κατά καιρούς δοκιμασίες τοῦ λαοῦ, συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐλευθερία του, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἱστορία, τήν παλαιότερη καί τήν πρόσφατη, καί πρέπει ὅλοι νά στέκονται μέ σεβασμό, τόν ὁποῖο κατά καιρούς διακηρύσσουν. Ἄλλωστε καί ὅλοι οἱ ἄρχοντες, ἐκτός ἀπό μερικές ἐξαιρέσεις, εἶναι δυνάμει καί ἐνεργείᾳ μέλη της. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε συμπολιτεύεται οὔτε ἀντιπολιτεύεται, ἀλλά πολιτεύεται κατά Θεόν καί ποιμαίνει ὅλους. Γι' αὐτό καί ἔχει ἰδιαίτερο λόγο πού πρέπει νά γίνεται σεβαστός.

Στό θέμα τοῦ λεγομένου «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων», ἡ Ἱερά Σύνοδος ὄχι μόνον δέν μπορεῖ νά σιωπήσῃ, ἀλλά πρέπει νά ὁμιλήσῃ, ἀπό ἀγάπη καί φιλανθρωπία σέ ὅλους. Γι' αὐτό ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν πρόσφατη ἀπόφασή της μέ ὁμόφωνο καί ἐνωτικό τρόπο, γιά λόγους τούς ὁποίους αἰτιολόγησε, δήλωσε ὅτι «εἶναι κάθετα ἀντίθετη πρὸς τό προωθούμενο νομοσχέδιο».

Καί αὐτή ἡ σαφής ἀπόφασή της στηρίζεται στό ὅτι «οἱ ἐμπνευστές τοῦ νομοσχεδίου καί οἱ συνευδοκοῦντες σέ αὐτό προωθοῦν τήν κατάργηση τῆς πατρότητας καί τῆς μητρότητας καί τήν μετατροπή τους σέ οὐδέτερη γονεϊκότητα, τήν ἐξαφάνιση τῶν ρόλων τῶν δύο φύλων μέσα στήν οἰκογένεια καί θέτουν πάνω ἀπό τά συμφέροντα τῶν μελλοντικῶν παιδιῶν τίς σεξουαλικές ἐπιλογές τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐνηλίκων».

Ἐπί πλέον, ἡ θέσπιση τῆς «υἱοθεσίας παιδιῶν» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά νά μεγαλώνουν χωρίς πατέρα ἢ μητέρα σέ ἓνα περιβάλλον σύγχυσης τῶν γονεϊκῶν ρόλων», ἀφήνοντας δέ ἀνοικτό παράθυρο γιά τήν λεγόμενη «παρένθετη κύηση», πού θά δώση κίνητρα «γιά τήν ἐκμετάλλευση εὐάλωτων γυναικῶν» καί ἀλλοίωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρέπει νά ἐκφράζη τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καθοδηγῇ ὀρθόδοξα τά μέλη της, δέν μπορεῖ νά τά ἀποδεχθῇ, διότι διαφορετικά θά προδῶση τήν ἀποστολή της. Καί τό κάνει αὐτό ὅχι μόνο ἀπό ἀγάπη στά μέλη της, ἀλλά ἀπό ἀγάπη καί στήν ἴδια τήν Πολιτεία καί τούς θεσμούς της, ὥστε νά προσφέρουν στήν κοινωνία καί νά συντελοῦν στήν ἐνότητά της.

Ἀποδεχόμαστε, βέβαια, τά δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων τά ὁποῖα κινοῦνται σέ ἐπιτρεπτά ὅρια, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑποχρεώσεις τους, ἀλλά ἡ νομιμοποίηση τοῦ ἀπολύτου «δικαιωματισμοῦ», πού εἶναι θεοποίηση τῶν δικαιωμάτων, προκαλεῖ τήν ἴδια τήν κοινωνία.

5. Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται γιά τήν οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό κύτταρο τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας καί τοῦ Ἑθνους. Σέ αὐτό πρέπει νά συντείνῃ καί ἡ Πολιτεία, ὅπως διαλαμβάνεται στό ἰσχύον Σύνταγμα ὅτι «ἡ οἰκογένεια ὡς θεμέλιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ Ἑθνους, καθῶς καί ὁ Γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ παιδική ἡλικία τελοῦν ὑπό τήν προστασία τοῦ Κράτους» (ἄρ. 21).

Σύμφωνα δέ μέ τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι νόμος τοῦ Κράτους (590/1977), «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετά τῆς Πολιτείας, προκειμένου περί θεμάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ὡς... τῆς ἐξυψώσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας» (ἄρ. 2).

Ἔτσι, προτρέπουμε τήν Πολιτεία νά προβῇ στήν ἀντιμετώπιση τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος «πού ἐξελίσσεται σέ βόμβα ἑτοιμη νά ἐκραγεῖ» καί εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἐθνικό θέμα τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίλυση ὑπονομεύεται ἀπό τό πρὸς ψήφιση νομοσχέδιο, καί τήν καλοῦμε νά ὑποστηρίξῃ τίς πολύτεκνες οἰκογένειες πού προσφέρουν πολλά στήν κοινωνία καί τό Ἑθνος.

Όλα τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώνει σέ ὅλα τὰ μέλη της «μέ αἶσθημα ποιμαντικῆς εὐθύνης καί ἀγάπης», διότι ὄχι μόνο ὁ λεγόμενος «γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων» εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδοτης ἐλληνικῆς οἰκογένειας, ἀλλάζοντας τό πρότυπό της, ἀλλά καί διότι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔχει καταδικαστῇ ἀπό τήν σύνολη ἐκκλησιαστική παράδοση, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο (Ρωμ. α΄, 2432), καί ἀντιμετωπίζεται μέ τήν μετάνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὑφίσταται ἡ βασική ἀρχή ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τήν κάθε ἀμαρτία ὡς ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Φῶς καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συγχρόνως ἀγαπᾷ τόν κάθε ἀμαρτωλό, διότι καί αὐτός ἔχει τό «κατ’ εἰκόνα Θεοῦ» καί μπορεῖ νά φθάσῃ στό «καθ’ ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσῃ στήν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόν τόν ὑπεύθυνο λόγο ἀπευθύνει ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ σᾶς, τούς εὐλογημένους Χριστιανούς, τὰ μέλη της, καί σέ ὅλους ὅσοι ἀναμένουν τόν λόγο της, διότι ἡ Ἐκκλησία «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. δ΄, 15) καί «ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ» (Β΄ Ἰω. α΄, 1).

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος
† Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφεῖμ
† Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος
† Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος
† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος
† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὅρους καί Ἀρδαμερίου Θεόκλητος
† Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων
† Ὁ Κίτρους καί Κατερίνης Γεώργιος
† Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος
† Ὁ Ἐλασσῶνος Χαρίτων
† Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων Ἀμφιλόχιος
† Ὁ Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος
† Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός

STUDIO B&G ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ – Γ.ΡΑΣΣΙΑΣ